

som maaske allerførst havde vakt hans Drøm om det Fjernes og Fremmedes eventyrlige Herlighed.

Han aandede dybt ud i en lykkelig Følelse af Befrielse. Ja, han var hjemme nu! Drømmenes vilde Luftridt var tilende. Han var vendt tilbage til Virkeligheden, havde atter faaet Fodfæste paa den moderlige Jord.

Døren til det tilstødende Værelse stod paa Klem, og han hørte sine Søsken tale derinde med dæmpede Stemmer. Det lød saa hjemligt, saa hyggeligt. Og nu slog det gamle Taffelur derinde ... tre klare, æteriske, sølvklingende Slag. Hvor han kendte den Lyd! Det var, som steg med den hans hele Barndom lyslevende frem af Tidens Skød. Han mindedes, hvordan han som lille Purk havde lyttet andægtig til dette Ur, der samvittighedsfuldt ringede over hver udrunden Time ligesom Kirkeklokken over Lig. Senere havde han grundet over, om det var den døende Times Sjæl, som udløstes og foer til Himmels i denne sølvklare Tone; ja, selv efterat hans Fantasi havde vendt sig fra det Hinsidige og fundet Tumbleplads paa Jorden, stemtes han ofte højtidelig af disse regelmæssige, ligesom alvorsfuldt manende Timeslag. I Grunden havde han vel aldrig helt frigjort sig for denne barnlige Andagtsfølelse, tænkte han. Hvor gammel han end var bleven, han kunde endnu aldrig i Ensomhed høre et Ur slaa uden